

‘Laat me raden. Haifa, Jeruzalem, Bethlehem.’

‘Ja, dat dus.’

Oké, het programma was dus voorspelbaar. Hij had geen idee wat je hier anders zou moeten doen.

‘En u?’

‘Zeg maar jij hoor. Ik ben op familiebezoek.’

‘Woont je familie hier in de buurt?’

‘Nee, in Bethlehem.’

Was dat niet Palestijns gebied? Was ze Palestijns? Hoe zag je in godsnaam het verschil?

‘Is je familie klein behuist?’

Hij schrok zelf van deze lollig bedoelde vraag die nu ineens erg bot klonk en keek snel of hij haar beledigd had.

‘Nee, ik vind het fijn om af en toe wat tijd voor mezelf te hebben, en als ik bij mijn familie logeer zijn er altijd veel mensen en zit iedereen door elkaar heen te praten en te lachen. Als je dat niet meer gewend bent, dan is dat wat te veel van het goede. Waarschijnlijk ben ik daar te eenzellig voor geworden.’

Een aantal groepsleden van VAA-reizen kwam de hal in, op weg naar de eetzaal. Ze keken naar hem met een blik van herkenning maar konden de mevrouw die voor hem stond niet in de bus plaatsen.

‘Is dat leuk, zo’n groepsreis?’ Ze keek hem nieuwsgierig aan.

Ja, goede vraag. Hij wist het nog niet. ‘Ik weet het niet. Het is mijn eerste keer.’ Ze moest vooral niet denken dat hij voortdurend met groepen en gidsen op pad was. ‘Vooral die gids leek mij een goed idee vanwege alle historische plekken die we gaan bezoeken.’

‘Jazeker. Ook om jullie door die idiote drukte overal te loodsen. En wat gaan jullie vanavond doen?’

‘We hebben een welkomstdiner. Nou ja, een buffet waar we met de groepsgenoten kunnen kennismaken.

Hebben we op het vliegveld en in de bus al wel een beetje gedaan, maar we hebben daar nu wat meer tijd voor. Ik weet niet precies waarom je elkaar goed moet kennen voor een paar excursies. Ik ben niet voor die groep hiernaartoe gekomen. Aan de andere kant wil ik ook geen spelbreker zijn.'

Hij had eigenlijk *'party pooper'* willen zeggen maar vond dat opeens ongepast omdat ze zelf zo netjes praatte. Hij wilde het gesprek rekken, omdat hij zich bij haar onmiddellijk beter op zijn gemak voelde dan bij de groep in de bus met wie hij de avond zou moeten doorbrengen. Dat leek wederzijds te zijn, tenzij ze aan iedere willekeurige passant in de lobby zoveel vragen stelde.

'Nou, veel plezier en fijne avond dan.'

Hij werd verrast door het abrupte einde dat ze aan het gesprek maakte. 'Dank je wel. Leuk je gesproken te hebben.'

Ja, insgelijks.'

Insgelijks? Hij zag haar weglopen naar de lift.

Hij liep naar de eetzaal.

BUFFALO

Het gezelschap bestond uit duo's in drie soorten: echt-paren, vriendinnen en moeders met dochter. Vrienden en vaders doen niet aan dit soort reizen. Hij was de enige die alleen reisde.

De groep was verdeeld over drie grote ronde tafels waarop bordjes met 'VAA-reizen' stonden, maar geen naambordjes van de deelnemers. Hij koos een willekeurige tafel en ging zitten.

De magere man die voor hem in de bus had gezeten bleek een politieofficier met kant-en-klare meningen te zijn. Naast hem zat zijn bozige vrouw ('Maar ja, dat mag je niet zeggen in Nederland.'). De assertieve roodharige vrouw zonder uitzicht op zee zat ook aan tafel en deed iets in het welzijnswork. De jonge vrouw met de lachbui in de lobby was haar dochter. De vriendinnen, die in het vliegtuig naast hem hadden gezeten en in de ochtend al flink wijn hadden zitten hijsen, beken- den dat ze hem voor een Israëli hadden aangezien en vroegen bezorgd of ze geen rare dingen hadden gezegd. Ze hadden vooral zitten roddelen over het flirtgedrag van een gemeenschappelijke kennis. De dronken Rotterdamse aannemer en zijn nuchtere vrouw maakten het gezelschap compleet.

Na wat aftastende vragen begonnen de verhalen los te komen. De duo's moesten in hun verhalen dicht bij de waarheid blijven, tenzij ze hun repertoire op elkaar hadden afgestemd.

Hij twijfelde welk levensverhaal hij tevoorschijn zou halen en begon met zijn functies in het internationale bedrijfsleven wat te overdrijven. Hij zou zijn kaarten op Amerika zetten. Ohio dacht hij, daar was vast nog niemand geweest.

Hij begon te vertellen over de jaren dat ze in Buffalo hadden gewoond. De kinderen die daar naar school moesten ('ja, met zo'n gele schoolbus'), hun ranchostylehuis met veranda, de Indian Summer en de shopping malls. In het begin had hij hun volle aandacht, maar hij liet informatie over zijn afwezige vrouw achterwege en de zakelijke kant kon niemand wat schelen.

'Buffalo,' zei de vrolijke dochter. Ze leek niet erg onder de indruk.